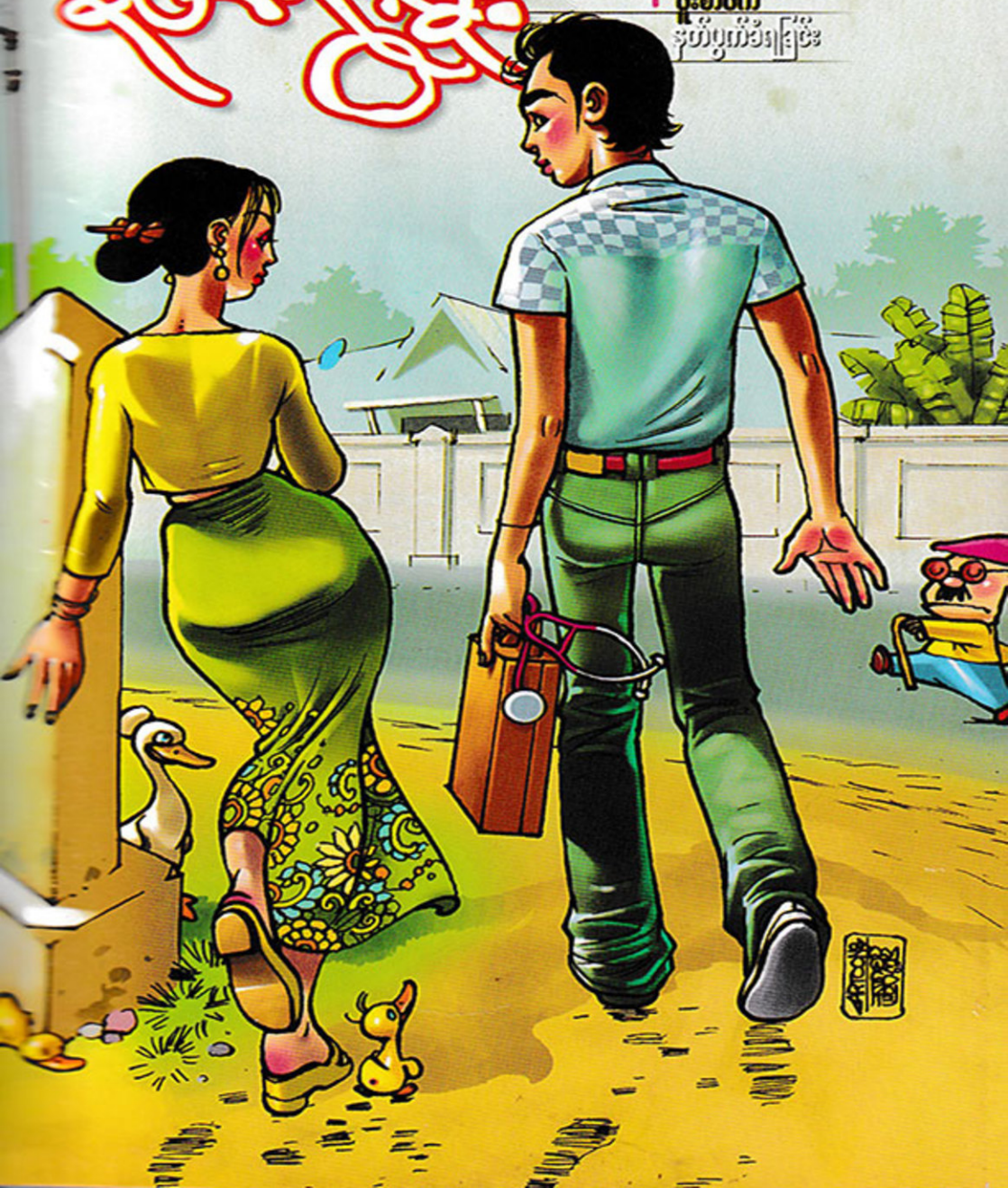

မိုးမိုး

အောင်မြင်စာပေ

နတ်ပတ်
ပုဒ်မတ်

နတ်ပတ်မိုးမိုး

လူတွေက ...

မပြချင်တာတွေကို ဖွက်ထားတယ် ။

နတ်တွေက ...

ဖက်စေချင်တာတွေကို

ဖွက်ထားတယ်။

နတ်ဖက်ဖူးစာဖက်

နတ်ဖက်ခံရခြင်း ...

ထူးနဲ့ရည်သည် စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော ... သူမ၏ ကျောင်း
သားကျောင်းသူ ငါးဦးထဲမှ

ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော သူမ၏ မောင်အရင်း ‘တာတာ’
ကို ခပ်ပြုံးပြုံး အရင် ကြည့်လိုက်၏။တာတာက ... ပီဘီ ကျောင်းသားင
ယ်လေးလို အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးနှင့် သူမကို ပြန်ကြည့်နေသည်
။ ပြန်၍ ပြုံးပြပေါ်ပင်မရ... ။ စာသင်ချိန်တွင် အစ်မရင်းဟု တာတာက
ယူဆ ပုံမရ။ ချစ်ကြောက်ရိုသေရသော ဆရာမ၊ အနန္တဂိုဏ်းဝင် ရှိခိုးဦး
တင်ရသော ဆရာမဟု (မေမေ ဆုံးမ ထားသည့်အတိုင်း) ယူဆထားဖြစ်
သည် ။ အိမ်ဝင်တံခါးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည် ။

"ကဲ ... ဒီနေ့တော့ မြန်မာစာ မသင်ခင် မင်းတို့ ကို လူမျိုးတိုင်းမှာ ရှိတဲ့ နှုတ်ဆက်စကား သင် ပေးမယ်"

အင်္ဂလိပ်စာ တော်သော သမီးငယ်လေး ဂျူးဂျူးကို ထူးနွဲ့ရီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ဂျူးဂျူး အင်္ဂလိပ်တွေ အမေရိကန်တွေက မနက်ခင်းမှာ အချင်းချင်းတွေ့ရင် ဘယ်လို များ နှုတ်ဆက် သလဲကွယ် ... ထ မဖြေပါနဲ့ ထိုင်ပြီးပဲ ဖြေပါ"

ဂျူးဂျူးက လက်ကလေးပိုက်ပြီး ...

"ဝွဒ်မောနင်း"

"အေး....ဟုတ်တယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်တဲ့ ညနေခင်း ဆိုရင်ကောကွယ်"

"ဝွဒ် အင်းဗနီးပါ ... ဆရာမ"

"မှန်တာပေါ့ ... ဂျူးဂျူးကတော်လိုက်တာ၊ ကဲ...မောင်မောင်ထွေး အလှည့်၊ ညဘက် လမ်း ခွဲခါနီး အိပ်ခါနီး ဆိုရင်ကော ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ကြသလဲကွယ်"

"ဝွဒ်ညပါ ဆရာမ"

ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ။ ဇာပန်းထိုးနေသော မေမေပင် ရယ်ရင်း လက်ထဲက သိုးမွေချည်လုံး ပြုတ်ကျသည်။ ။

"အဲ့ဒါက တို့ မြန်မာ အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ပြီး ဖားတစ်ပိုင်းငါးတစ်ပိုင်း နှုတ်ဆက်တာ ကွယ်၊ အမှန်ကဝွဒ်နိုက်တ် ... တဝမ်းပူအသံလေးနဲ့ အာခေါင်ကို လျှာလေးထောက်ရတယ်၊ လိုက် ဆို ကြည့်စမ်း...ဝွ"

ဒ်..နိုက်တ်"

"ဝွဒ်နိုက်တ်"

တာတာ့ဆီက အသံမထွက် ပါးစပ်ကသာအဆက်မပြတ် လှုပ်ရင်း စိတ်ထဲကနေ ဆိုနေပုံရ သည် ။ ပြီးအိပ်ဝင်းတံခါးဆီ လှမ်းကြည့်သည် ။

"ကဲကွယ် မင်းတို့ ထဲက ဘယ်သူများ သိမလဲ တို့ အိမ်နီးချင်း ထိုင်းလင့် ခေါ်တဲ့ ယိုးဒယားတွေ ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ကြသလဲ"

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ထဲမှ တာတာလွဲပြီး အကြီးဆုံး (၁၂)နှစ် သမီး မိမိမေအောင်က လက်ထောင်သည် ။

"ကဲ...ပြောသမီး၊ ယိုးဒယားတွေ တွေ့ရင် ဘယ်လို နှုတ်ဆက်ကြသလဲ"

"ဆဝါဒီကပ်ပါ ဆရာမ"

"တော်လိုက်တာကွယ်၊ ဟုတ်တယ် ... သူတို့ က ဘယ်သူ့ကိုတွေ့တွေ့ ဆဝါဒီကပ်ဆိုပြီး လက် အုပ်ချီတယ်၊ ကဲ.. မင်းတို့ အားလုံး သိတဲ့ ကိုရီးယားတွေ ကကောကွယ်"

"အညာစယော"

အားလုံး ဝိုင်းအော်ခြင်းဖြစ်သည် ။ တာတာပါ လိုက်အော်သည် ကိုသူမသတိထားမိသည် ။ တာ တာ သူမ သင်ကြားမှုထဲ အာရုံ ရောက်လာသောကြောင့် အားတတ်သွားသည် ။ တာတာကို အချို့သာ ဆုံးပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

"ဒီတစ်ခါ လွယ်လွယ်လေးမေး မှာ နော် ဖြေရမယ့်သူက ... တာတာ ... အဲ ... ကျောင်းသား လေးတင်ထူးမောင်"

တာတာက ဘောပင်ပါးစပ်ထဲ ထိုးနေရာမှ ပစ်ချ၍ လက်ပိုက်လိုက်သည်။ ။ စားပွဲဝိုင်းနှင့် နှစ် ပေကျော်အကွာ ကြမ်းခင်းတွင် ဆိုဖါခုံအပုလေးနှင့် ထိုင်နေသော သူ့အစ်မ ဆရာမကို မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ ဘေးက ဝတုတ်က တာတာကို ကြည့်နေသည်။ ။

"တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်လိုနှုတ်ဆက် ကြသလဲ"

တာတာက ရုတ်တရတ် မဖြေ။ သူ့အစ်မဆီမှ အကြည့်ရတ်၍ စားပွဲပေါ်မှ ပိတ်ထားသော ဗလာ စာအုပ်ကို ငုံကြည့်နေသည်။ ။

အခြား ကလေးတွေက 'မင်္ဂလာပါ' ဟု ပါးစပ်လှုပ်ပြကြသည်။ ။ တာတာက မသိမသာ ခေါင်း ရမ်းသည်။ ။ အိမ်အဝင် မှန်တံခါးဆီ စူးဆိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ ။

"တင်ထူးမောင် ဖြေ လိုက်လေ ... လွယ်လွယ်လေးပါဟယ်"

တို့ မြန်မာတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တွေ့ရင် ဘယ်လိုလှမ်းနှုတ်ဆက်သလဲ"

တာတာက မဖြေသေးဘဲ မေမေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

မေမေ သားဖြေရမလား ဟူသော စစ်ကူတောင်းသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ။ မေမေက...

"ကိုယ့်ဆရာမ မေးနေရင် ဖြေရတယ် သားလေးရဲ့ ... ၊ ကိုယ့်ဗမာချင်း ... သားတို့ အချင်းချင်း တွေ့ရင် ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်ကြလဲ"

"နှစ်မျိုး ၊ သုံးမျိုး ဖြစ်နေလို့ မေမေ"

"အွန် ... ဘယ်လို၊ ပြောပါ ... ဆရာမကို ကြောက်စရာမလိုဘူး ... ပြော မောင်လေး"

လက်ပိုက်ဖြုတ်၍ ခေါင်းကုတ်ရင်း သူ့အစ်မ ဆရာမကို ပေစောင်း စောင်း လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ဝတုတ် တံတောင်နှင့်တွတ်၍ သတိပေးသည်။ ။

"လမ်းထဲကထွန်းမြင်အောင်က သားကိုတွေ့တာနဲ့ ... ဟေ့ကောင် ယောက်ဖ ... မင်းအစ်မ နေ ကောင်းလားတဲ့ ၊ ကိုသန်းထွန်းကြီးက ညီး လေးမင်းအစ်မ ငါ့ပေးတဲ့ ၊ အဲ... မင်္ဂလာပါ လို့ အကျယ်ကြီး နှုတ်ဆက် တာ အာဇာနည်နဲ့ ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း"

ကျောင်းသားတွေ တဟားဟား ရယ်မောသံထဲ မေမေနှင့် မမ အသံ လည်း ခပ်အုပ်အုပ် ပါဝင် နေတော့သည်။ ။ တာတာက လက်ညှိုးထောင် ၍ ...

"တစ်ယောက်ရှိသေးတယ် ... ဟိုကပ္ပလီကြီး"

"ဘယ်ကုလားကြီးလဲ တာတာရဲ့ ... "

"မင်ဂလာဘာ မြန်မာပြည်ဆိုတဲ့ ... နံကထိုင်နဲ့ ကပ္ပလီကြီးလေ"

ဂျူးဂျူးက ထအောင်သည်။ ။

"အိုဘာမားကိုပြောတာ ... ဆရာမ"

သူမလည်း သိပါသည်။ ။ SKYNETတွင် တိုက်ရိုက်လွှင့်စဉ်က မောင် လေး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပုံလေးကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ။ ‘မမ ဒီဘွဲ့နှင်းသဘင်ထဲမှာ ဝါးပင်တွေက အဲ့လို ပူးကပ် ပြီး ညီညီညာညာ ပေါက်တယ်လားဟင်’ ဟူ၍ သူ့အမြင်နှင့် မေးခဲ့သေးသည် ကို သတိရသ သည်။ ။ ဝါးလုံးများ နှင့် နောက်ခံ Back scene ပြုလုပ်ထားကြောင်း သူမက

မောင်လေးနားလည်အောင် မနည်း ရှင်းပြခဲ့ရပါသည်။ ။ မောင်လေး၏ မှတ်ဉာဏ်သည် ချစ်စရာ ကောင်းပါသည်။ ။

သူမ စာစသင်ကတည်းက အိမ်ထဲကမြင်ကွင်းကို အစအဆုံးလှမ်းကြည့်နေခဲ့သူ တစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ။ ဧည့်ခန်းအဝင် မှန်တစ်ဝက် တံခါးမကြီး ရှေ့တွင် ရပ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အိမ်ထဲမှ မြင်ကွင်း နှင့် အသံတွေကို ထိုနေရာမှ အားလုံး မြင်နေ ကြားနေခဲ့ပါသည်။ ။

ကြည့်ကောင်းကောင်း နှင့် ကြည့်နေခဲ့သည် ဟု ပင်ပြောရပါတော့မည်။ ကြည့်၍ လည်းကောင်း သည် လေ။

"ဟယ် ... ဒေါက်တာလေး ... အိမ်ထဲမဝင်ပဲ ဒီမှာ ရပ်နေတယ်၊ ခြံထဲဝင်သွားတာ မမဝိုင်း လှမ်းမြင်လိုက်တာ ကြာပြီပဲ"

အိမ်နီးချင်း အပျိုကြီးဖြစ်သည့် မခင်ဝိုင်းကလေးဆင့်ချိုင့်ကြီးနှင့် နောက်ကနေ ရုတ်တရက် ရောက် လာပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူခိုးလူမိသလို မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွားသော သူ့ကိုကျော်ဖြတ်၍ မှန်တစ်ဝက် ကျွန်းတစ်ဝက် တံခါးကို လှမ်းခေါက်ရင်း အောင်ခေါ်သည်။ ။ ခုနှစ်သံချီနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

"အန်တီကြည်ကြည် ၊ ထူးနွဲ့ရီ၊ မောင်လေးတာတာ ... ဒီမှာ ဒေါက်တာလေးရောက်နေတာ ဘယ်သူမှ တံခါးလာမဖွင့် ပေးကြဘူးလားကွယ် ... ကတည်းမှ ဘာလုပ်နေကြလို့ လဲ အားနာစရာ"

ကျွန်တော်က တံခါးမခေါက်တာဟု ပြောမည် ကြံလိုက်သေးသည်။ ။ ပါးစပ်က ဘယ်လိုမှ ထွက် မလာ...။

ကျွီ ...

တံခါးပွင့် လာသည်။ ။ တာတာ ပေါ်လာသည်။ ။

"ဟာ ... ဝိုင်းဝိုင်း ချိုင့်ထဲက ဘာတွေလဲ"

"တာတာ ကြိုက်တဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနဲ့ ရွှေကြည် ဆွမ်းမကင်း"

"ပေး ... တာတာကိုပေး"

"ဒေါက်တာလေး အိတ်ကိုယူ တာတာရဲ့ .. မုန်ဟင်းရည်ပူ လောင်မယ်"

ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် ထူနွဲ့ရီပါ တံခါးက ထွက်လာသည်။ ထူးနွဲ့ရီက သူ၏ ဆေးသေတ္တာကို အတင်းလှမ်းယူသည်။ သူမနှင့် သူက ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်၍ အပေါ်ထပ် လှေကားဆီး ဦးတည်သည်။ ဝိုင်းနှင့် တာတာက အပေါ်ထပ် ထမင်းစားခန်းဆီ ချီတက်သည်။ တံခါးပြန်စေ့နေသော ဒေါ်ကြည် ကြည်က သမီးချောနှင့် ဆရာဝန်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ညှိမိသည်။ မကသေး။ ဆက်ညှိမိ သည်။

တိုက်နယ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစိုးမင်းနေရာသို့ ရောက်လာသော လက်ထောက် ဆရာဝန် လေးဖြစ်သည်။ ဘွားမှုန်ကို ကုသပေးနေသော မိသားစု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ စိုးမင်းက ယုံကြည် စိတ်ချစွာ မိသားစု ဆရာဝန်အဖြစ် လွှဲအပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘွားမှုန်ကို တစ်ပတ်တစ်ခါ မိုရီယာမင်လာသွင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ တတိယအပတ်မို့ သုံး ကြိမ်သာ မြင်ဖူးရသေးသော ဆရာဝန်လေး ဖြစ်သည်။

မျက်စောင်းထိုးက တိုက်ပုလေးတွင် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ နေထိုင်သည်။ လူချော လူသန့် လေးဖြစ်သည်။ သမီးရှင်ကိုယ်တိုင်မျက်စိကျနိုင်သော အခြေအနေမို့ ဒေါ်ကြည်ကြည် မသိမသာ ခေါင်း ငြိမ့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသော အခါအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ဆရာဝန်လေးအား လှေခါး ရင်းမှ ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် မခင်ဝိုင်မှ အသင့် ကြိုဆိုရင်း ဒေါ်ကြည်ကြည်က ...

"ဆရာလေး အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဝင်စားသွားပါဦး၊ လာပါ ... အလှူလက်ဖက်နဲ့ ဧည့်ခံလိုက် ပါရစေ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ အချိန်မရတော့လိုပါ၊ ဒီကမမ ကျွန်တော့်အိမ်ကိုလည်း ပို့ပေး ထားပြီးပါပြီ ဆေးရုံရောက်မှ ပဲ စားပါတော့မယ် ခင်ဗျ"

ဒေါ်ကြည်ကြည်က အပျိုကြီးမခင်ဝိုင်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ။ မိဝိုင်းတို့ က သွက်တယ် နော်ဟူသော အကြည့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ။ ဆေးအိတ်ဆွဲ၍ ခြံအထိ ထူးနွဲ့ရီက လိုက်ပို့သည်။ ။

ခြံဝ မရောက်ခင် ...

"သောက်နေကျ အာဆေးကို မနက်ခင်းတိုက်ပါ၊ ညအိပ်ခါနီး နွားနို့တစ်ခွက် ရအောင်ချော့ တိုက်ပါပေးပါ ဆေးအိတ် ကလေးတွေ စာသင်ဖို့ စောင့်နေပြီ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦး"

လမ်းဖြတ်ကူးသွားသော ဆရာဝန်လေး၏ ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူဘာဟင်းတွေချက်ပြီး ထမင်းဘူးထဲ ဘယ်လိုထည့်သလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ထမင်းစားသလဲဟု သူမတွေးနေစဉ် ... နောက်က တာ တာ လာပြေးဖက်၍ လန့်သွားသည်။ ။

"မမထူး တာတာ့ကို ယောက်ဖလို့ မခေါ်တာ အဲ့ဆရာဝန်လေး တစ်

ယောက်ပဲ ရှိတယ်"

"တာတာနဲ့ သိပ်မခင်သေးလို့ နေမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ဒါနဲ့ အဲ့ဒီယောက်ဖဆိုတာ မင်္ဂလာထက် ကောင်းလို့ လားဟင် မမ
ထူး"

ထူနဲ့ရီဘယ်လိုပြန်ဖြေရ မှန်းမသိပါလေ။ အေး ဟု ပင်
ပြီးစလွယ်ဖြေလိုက်မိလေသည် ။ ဟုတ် ကဲ့။ ထိုပြီးစလွယ်သည် ။
